

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLEROV

LUCINDA RILEYOVÁ

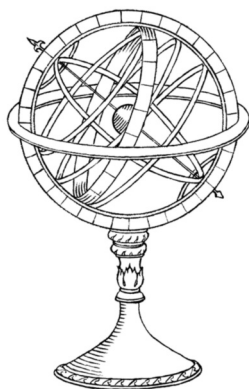
MESAČNÁ SESTRA

TATRAN

MESAČNÁ SESTRA

Príbeh Tiggy

LUCINDA RILEYOVÁ

5. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Moon Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2018,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2020 ako 5262. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazykové redaktorky Marta Bábiková, Ina Martinová, Adriana Oravcová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2018

Translation © Mária Kočanová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

ISBN 978-80-222-1062-1

*Venujem Jacquelyn,
priateľke, pomocníčke a sestre v inom živote.*

Milí čitatelia!

Vitajte v príbehu Tiggy. Podľa legendy o Siedmich sestrách je piatou dcérou Atlasa a Plaioné, premenili ju na jeleňa so zlatými parohmi a neúnavne ju prenasledoval Zeus.

Keď som sa začala zaoberať myšlienkou napísať sériu kníh založených na príbehoch Siedmich sestier, známych aj ako Plejády, netušila som, kam sa v nej budem uberať. Bola som priveľmi sústredená na fakt, že každá z mojich mytologických sestier je jedinečná a silná žena. Niektoré zdroje tvrdia, že to bolo sedem matiek, ktoré obsiali našu zem – v príbehoch boli všetky naozaj veľmi plodné! A zároveň som chcela osláviť všetko, čo ženy dosiahli, predovšetkým v minulosti, keď ich príspevky k tomu, aby sa náš svet stal taký, aký je dnes, zatienili oveľa častejšie zaznamenávané úspechy mužov.

Musím však podotknúť, že definícia feminizmu je rovnosť, nie nadradenosť, a ženy z minulosti aj súčasnosti, o ktorých píšem, uznávajú, že v živote potrebujú lásku. Nie nutne v podobe manželstva a detí, no séria Sedem sestier je jednoznačne oslavou nekonečného hľadania lásky a skúma ničujúce dôsledky toho, keď o ňu prídeme.

Pri svojich cestách po svete po stopách skutočných aj fiktívnych ženských postáv, ktoré som zahrnula do príbehov, som sa ustavične s pokorou a úctou skláňala pred vytrvalosťou a odvahou celých generácií žien, ktoré žili predtým. Či už tie ženy bojovali so sexuálnymi a rasovými predsudkami daného obdobia, strácali svojich milovaných v dôsledku vojen či chorôb, alebo začínali nový život na opačnom konci sveta, vždy nám dláždili cestu k slobode myslenia a konania, ktorá je dnes pre nás taká samozrejma. Nikdy predtým mi ani nenapadlo, že o tú slobodu sa zaslúžili tisíce generácií pozoruhodných žien, ktorých stopy azda vedú späť k Siedmim sestram...

Dúfam, že príbeh Tiggy sa vám bude páčiť – je spomedzi sestier najduchovnejšia, najnežnejšia, najláskavejšia a povahou najšťastnejšia. No pri objavovaní toho, kým v skutočnosti je a čo zdedila po svojich predkoch, sa musí boriť s vážnymi ťažkosťami...

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Katie', located in the lower right quadrant of the page.

Bud' zmenou, ktorú túžiš vidieť vo svete.

Mahátma Gándhí

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právník tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

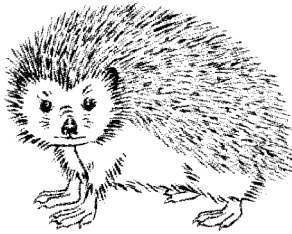
Elektra

Meropé (chýbajúca)

Tiggy

Inverness, Škótsko

November 2007

Jež tmavý

(Erinaceus europaeus)

V britskom rómskom jazyku hotchiwitchi.

„Presne si pamätám, kde som bola a čo som robila, keď som sa dopoču-
la, že mi zomrel otec.“

„Aj ja si pamätám, kde som bol, keď som sa dozvedel rovnakú správu.“
Charlie Kinnaird na mňa uprel prenikavý modrý pohľad.

„Takže kde ste boli?“

„V Margaretinej prírodnej rezervácii a naberala som lopatou jelení
trus. Lutujem, že sa to nestalo za príjemnejších okolností, ale je to tak.
Naozaj je to v poriadku. Hoci...“ Sťažka som preglgla a uvažovala, ako sa,
doparoma, tento rozhovor – či presnejšie pohovor – zvrtol na okolnosti
smrti tatka Slaného. V tej chvíli som sedela v dusnej nemocničnej je-
dálni oproti doktorovi Kinnairdovi. Všimla som si, že hneď ako vošiel,
upútal na seba pozornosť. Nebolo to však iba tým, že bol nezvyčajný fe-
šák s hustými gaštanovými vlasmi, mal štíhlu, elegantnú postavu a bol
oblečený v dokonale ušitom sivom obleku; jednoducho patril k ľuďom,
ktorí vyžarujú prirodzenú autoritu. Niektorí zamestnanci nemocnice,
ktorí sedeli obďaleč, prestali piť kávu, zdvihli hlavy, a keď prechádzal
okolo nich, zdvorilo mu kývli na pozdrav. Keď prišiel ku mne a podal
mi ruku, telom mi prebehol elektrizujúci záblesk. Teraz, keď sedí oproti
mne, sledujem, ako sa dlhými prstami neprestajne pohráva s hárkom pa-
piera medzi nami, odhaľujúc utajované prejavy nervozity.

„Hoci čo, slečna D’Aplièse?“ vyzval ma Charlie a v hlase mu znelo ľah-
ké škótske ráčkovanie. Uvedomila som si, že zjavne ma nepustí z háčika,
na ktorom som práve dobrovoľne visela.

„Hmmm... nie som si istá, či je tatko naozaj mŕtvy. Chcem povedať,
jasné, že je, lebo už nie je medzi nami a svoju smrť by v nijakom prípa-
de nepredstieral – dobre vedel, koľko bolesti by tým spôsobil svojim diev-
čatám –, no skrátka ho stále okolo seba cítim.“

„Ak vám to poskytnie aspoň malú útechu, podľa mňa je vaša reakcia

celkom normálna,“ odvetil Charlie. „Veľa trúchliacich príbuzných, s ktorými som sa rozprával, má pocit, že prítomnosť svojich drahých zosnulých cítia okolo seba dlho po ich smrti.“

„Rozumiem,“ povedala som s miernym pocitom, že ma pouča, aj keď som si uvedomovala, že hovorím s lekárom – človekom, ktorý má denne do činenia so smrťou a príbuznými, ktorých opustili ich milovaní blízki.

„To je zvláštne,“ vzdychol, zdvihol papier z melamínového stola a začal ho obracať v rukách. „Ako som pred chvíľou spomenul, aj mne prednedávnom zomrel otec, a odvtedy ma mátoží zlý sen, v ktorom vstáva z hrobu.“

„Takže ste si neboli veľmi blízki.“

„Nie. Aj keď bol mojím biologickým rodičom, tým sa náš vzájomný vzťah začínal aj končil. Nič viac sme nemali spoločné. Vo vašom prípade to zrejme bolo iné.“

„Áno, aj keď, paradoxne, otec si mňa aj všetky moje sestry adoptoval ešte ako maličké a so svojimi biologickými rodičmi sme nezostali v nijakom kontakte. No ľúbila som ho z celého srdca. Skutočne bol úžasný.“

Charlie sa nad tým usmial. „Nuž, tým sa iba potvrdzuje, že biológia nehrá hlavnú úlohu v tom, či so svojimi rodičmi vychádzame alebo nie. Je to lotéria. Nemám pravdu?“

„Nemyslím si to,“ odvetila som, usudzujúc, že ani na pracovnom pohovore nemôžem zaprieť svoje „ja“. „Podľa mňa sme si navzájom súdení zámerne, či je medzi nami pokrvný zväzok alebo nie.“

„Chcete povedať, že sme si predurčení?“ Ironicky nadvihol obočie.

„Áno, ale viem, že veľa ľudí s tým nesúhlasí.“

„Obávam sa, že vrátane mňa. Ako kardiochirurg sa dennodenne zaoberám srdcom, ktoré všetci spájame s citmi a dušou. Bohužiaľ, som nútený vnímať ho len ako svalovú hmotu – ktorá navyše často nefunguje, ako by mala. Vzdelanie ma prinútilo vnímať svet z čisto vedeckého hľadiska.“

„Myslím, že aj veda poskytuje priestor na duchovno,“ namietla som. „Aj ja som mala striktné vedecké vzdelanie, no vo vede je množstvo dosiaľ nevysvetlených vecí.“

„Máte pravdu, lenže...“ Charlie pozrel na hodinky. „Zdá sa, že sme celkom zišli z cesty a ja musím byť o pätnásť minút na klinike. Preto mi prepáňte, že sa vraciam k pracovným záležitostiam, ale rád by som vedel, koľko vám toho Margaret povedala o panstve Kinnaird.“

„Tolko, že sa rozprestiera na vyše štyridsiatich tisícoch akrov divej prí-

rody a že hľadáte človeka, ktorý niečo vie o pôvodných druhoch zvierat, čo by tú divočinu mohli obývať. Najmä o divých mačkách.“

„Áno. Vzhľadom na smrť otca zdedím panstvo Kinnaird. Otec ho dlhé roky vnímal len ako súkromné ihrisko: poľoval, strieľal, lovil ryby a dosucha vyciedzal miestne destilérie, a ani trochu pri tom nemyslel na životné prostredie. Pravdupovediac, nebol v tom sám – jeho otec a niekoľkí z našich mužských predkov pred ním v predchádzajúcom storočí s obľubou míňali peniaze získané z ťažby dreva na lodný priemysel. Z diaľky sa nečinne prizerali, ako sa rozsiahle plochy kaledónskych borovicových lesov menia na holoruby. Vtedy ešte netušili, čoho sa dopúšťajú, ale v dnešných osvietenských časoch si to uvedomujeme. Je mi jasné, že nemožno celkom vrátiť čas, aspoň nie za môjho života, ale s radosťou by som to aspoň začal naprávať. Mám najlepšieho správcu v celej Vysočine, ktorý je schopný podujat' sa na projekt zalesnenia. Už sme dali do poriadku aj loveckú chalupu, kde žil môj otec, takže ju môžeme prenajímať platiacim hosťom, ktorí sa chcú nadýchať čerstvého vzduchu Vysočiny a zúčastniť sa na spoločných poľovačkách.“

„Rozumiem,“ povedala som, snažiac sa premôcť triašku.

„Znižovanie stavu zveri očividne neschvaluje.“

„Nie, zabíjanie nevinných zvierat nemôžem schvalovať. No chápem, prečo to treba robiť,“ dodala som chvatne. Napokon, presviedčala som sa v duchu, uchádzam sa o prácu na panstve na škótskej Vysočine, kde odstrel zveriny nie je len štandardnou praxou, ale priam ho prikazuje zákon.

„S vašim vzdelaním určite viete, ako ľudia v Škótsku narušili rovnováhu v prírode. Nemáme tam prirodzených predátorov, ako sú vlky a medvede, ktoré by populáciu zveri udržiavali pod kontrolou. Táto úloha ostala nám. No aspoň ju vykonávame humánnejším spôsobom.“

„Viem, hoci musím byť celkom úprimná a povedať vám, že na odstrel zveri by som sa jakživ nezúčastnila. Som zvyknutá zvieratá chrániť, nie ich vraždiť.“

„Chápem vaše pocity. Preštudoval som si váš životopis a musím uznať, že je pozoruhodný. Nielenže ste s vyznamenaním skončili štúdium zoológie, ale máte dokonca špecializáciu aj z ochranárstva.“

„Áno, praktická súčasť môjho štúdia – anatómia, biológia, genetika, typické spôsoby správania pôvodných druhov zvierat a ostatné predmety – bola neoceniteľná. Nejaký čas som pracovala vo výskumnom streisku zoologickej záhrady v Servione, no zakrátko som si uvedomila, že väčšmi ma zaujíma konkrétna práca so zvieratami, nie iba ich skú-

manie z dialky a analýzy DNA na Petriho miske. Jednoducho... mám vrodenu empatiu k zvieratám a aj bez veterinárneho vzdelania mám v sebe od prírody schopnosť liečiť ich.“ Skromne som pokrčila plecami, lebo toľká samochvála mi pripadala trápna.

„V každom prípade, Margaret sa o vašich schopnostiach vyjadřila veľmi pochvalne. Povedala mi, že v jej rezervácii ste sa starali o divé mačky.“

„Áno, robila som tam bežné veci, ale skutočnou odborníčkou je Margaret. Dúfali sme, že v rámci programu návratu do divočiny sa divé mačky tento rok spária, no rezervácia sa ruší a zvieratá premiestnia na iné miesto, takže zrejme k tomu nedôjde. Divé mačky sú mimoriadne citlivé na zmenu prostredia.“

„To tvrdí aj môj správca Cal MacKenzie. Vôbec nie je nadšený myšlienkou, že by sa mal starať o divé mačky, ale sú to pôvodné zvieratá škótskej Vysočiny, a navyše veľmi vzácne, preto sa nazdávam, že je mojou povinnosťou urobiť všetko pre záchranu ich chovu. A Margaret si myslí, že ak je niekto schopný pomôcť mačkám zvládnuť zmenu prostredia, ste to vy. Takže, ste ochotná stráviť u nás niekoľko týždňov spolu s nimi, kým sa neudomácnia?“

„Som, hoci po premiestnení ma už mačky nebudú zamestnávať na plný úväzok. Máte tam pre mňa aj inú prácu?“

„Úprimne sa priznám, Tiggy, dosiaľ som nemal veľa času podrobne premýšľať o svojich budúcich plánoch s panstvom. Popri tunajších lekárskejších povinnostiach a vybavovaní záležitostí okolo majetku po otcovej smrti neviem čo skôr. No kým budete u nás, bol by som rád, keby ste si preštudovali terén a posúdili, či by bol vhodný aj na chov iných pôvodných druhov. Uvažoval som o začlenení veverice obyčajnej a pôvodných horských zajacov. Skúmam aj možnosť chovu diviakov a losov a do riek a jazier chcem vrátiť divé lososy a vybudovať lososie priepuste a podobne, aby sa podporilo ich neresenie. Panstvo Kinnaird má obrovský potenciál, no všetko závisí od dostupných financií.“

„Jasné. Znie to zaujímavo,“ prisvedčila som. „Hoci vás musím upozorniť, že v rybách sa nevyznám.“

„Chápem. A ja vás zasa musím upozorniť, že vzhľadom na momentálnu finančnú situáciu vám môžem ponúknuť iba základný plat, plus ubytovanie, no budem vám vďačný za každú radu. Hoci sa mi Kinnaird nesmierne páči, ukázalo sa, že je časovo aj finančne veľmi náročný.“

„Určite ste vopred vedeli, že raz panstvo zdedíte,“ namietla som.

„Vedel, no zároveň som bol presvedčený, že môj otec patrí k tým, čo chodia po svete naveky. Navyše sa vôbec neúnúval spísať poslednú vôľu, takže zomrel bez nej. Hoci som jediný dedič a všetko je iba formalita, znamená to pre mňa ďalšiu kopu papierovačiek, o ktoré nestojím. Dúfam, že všetko bude hotové do januára, ako ma ubezpečuje môj právny zástupca.“

„Ako zomrel váš otec?“ opýtala som sa.

„Je to irónia osudu, ale dostal srdcový infarkt a vrtuľníkom ho dopravní do mojej nemocnice.“ Charlie vzdychol. „Cestou nás však opustil a ako neskôr potvrdila pitva, vzniesol sa na nebesia v oblaku výparov z whisky.“

„To pre vás muselo byť drsné,“ poznamenala som a pri tej predstave ma striaslo.

„Pravdaže, bol to pre mňa šok.“

Sledovala som, ako znovu zobral zo stola papier a prezradil tým potlačovaný hnev.

„Nemôžete panstvo predať, keď ho nechcete?“

„Mám predať tristoročné vlastníctvo Kinnairdovcov?“ Prevrátil oči a zachechtal sa. „Všetci duchovia našej rodiny by ma do smrti prenasledovali. A ak pre nič iné, musím sa pokúsiť uchovať ho pre svoju dcéru Zaru. Je do toho miesta priam zbláznená. Má šesťnásť rokov a keby mohla, zajtra by nechala školu a prišla na plný úväzok pracovať do Kinnairdu. Povedal som jej, že si najskôr musí dokončiť vzdelanie.“

„Jasné.“ Prekvapená som sa zadívala na Charlieho a hneď som si o ňom poopravila mienku. Muž predou mnou naozaj nevyzeral na to, že by nejaké deti vôbec mal, nehovoriac o šesťnásťročnej dcére.

„Keď bude staršia, bude z nej vynikajúca pani Kinnairdu,“ pokračoval Charlie, „no želim si, aby si najskôr trochu užila život – išla na univerzitu, cestovala po svete a nadobudla istotu, že sa naozaj navždy túži pripútať k rodinnému panstvu.“

„Ja som od štyroch rokov presne vedela, čo chcem robiť. Odkedy som videla dokumentárny film o vraždení slonov pre slonovinu. Po strednej som hneď išla na univerzitu. Takmer vôbec som necestovala,“ vyznala som sa a mykla plecami, „ale človek sa všetko najlepšie naučí priamo v praxi.“

„To mi stále tvrdí aj Zara.“ Charlie sa na mňa zľahka usmial. „Mám pocit, že si budete výborne rozumieť. Pravdaže, mal by som sa vzdať tohto tu,“ hodil rukou okolo seba, „a obetovať život panstvu, až kým ho nepreberie Zara. Lenže kým sa panstvo nepozviecha, z finančnej stránky, nemá zmysel, aby som sa vzdával terajšieho zamestnania. A ak mám